

BIBLIOTECA CENTRALĂ
UNIVERSITARĂ
BUCUREȘTI

Cota 106252 Dublet

Inventar 505254

202.439

LEII DE PIATRĂ

SUP TIRAZ

LIBRARY OF THE NATIONAL INSTITUTE
OF HISTORICAL RESEARCH
AND ETHNOGRAPHY
BUCUREȘTI

DE ACELAȘ AUTOR

Leii de piatră, poezii (Ed. Socec).

Eroice, poezii.

Serenada din trecut, comedie istorică în 4 acte
și în versuri.

Legenda Coroanei, poem dramatic în versuri
(Ed. Socec).

Pe-aicea nu se trece, poem dramatic în ver-
suri (în colaborare cu *Corneliu Mol-*
dovanu).

O Noapte la Mircești, poem dramatic în
versuri (în colaborare cu *Alfred Moșoiu*).

SUB TIPAR

Bizanț, piesă istorică în 4 acte, în versuri.

Triumful primăverii, poezii.

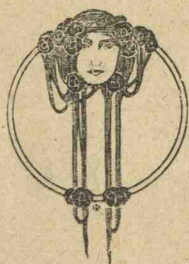
85
R18

MIRCEA RĂDULESCU

INSTITUTUL PEDAGOGIC DE 3 ANI
- BUCUREȘTI -
BIBLIOTECA

LEII DE PIATRĂ

PRIVELIȘTI MODERNE — MARINE
POVESTEA FIRULUI DE-ARGINT.

BUCUREȘTI

Editură Librăriei SOCEC & Co., Societate anonimă

1924

~~Institutul Pedagogic de 3 ani
BUCUREȘTI
Nr. inv. 92515~~

~~BIBLIOTECA
INSTITUTUL PEDAGOGIC DE 3 ANI
Nr. inv. 2648~~

Biblioteca Centrală Universitară
BUCUREȘTI
Cota 106252 Sublet
Inventar 505254

106252 Sublet

B.C.U. Bucuresti

C505254

re 139/11

DOMNULUI NICOLAE TITULESCU

LEIN DE PIATRA

I

LEII DE PIATRĂ

LEII DE PIATRĂ

Prieteni vechi de jocuri și neuitați tovarăși,
O! Lei blajini, ce veșnic dormeați întinși pe labe.
Pe soclurile voastre vă văd acuma iarăși:
Doi sfinxși visând în noapte singurătăți arabe...

Dar, când privesc în față sculptura voastră veche,
Mă simt cuprins de milă; căci ne 'ndurata vreme
V'a rupt la unul laba, la altul o ureche,
Și-a scris adânc în piatră neștersele-i poeme...

Sunt ani de-atunci... Grădina e astăzi o risipă,
 Dar numai amintirea stă veșnic neschimbată.
 O! Lei, în fața voastră mi-a fost de-ajuns o clipă.
 Ca să-mi revăd viața trăită altă-dată!

★

Ure scările de piatră... Mă uit în depărtare.
 De cerul larg și-albastru tot sufletu-mi s'adapă.
 Catargurile'n cruce se zugrăvesc în zare
 Și portul pare-acuma un cimitir pe apă...

Văd fluturări de pânze cum se desprind de maluri:
 Ascult, ca'n vis, chemarea vrăjită de sirenă;
 Și iahtul svelt, o clipă se leagănă pe valuri
 Și pleacă lin, în urmă, lăsând o albă trenă...

O! Când pornește flota de pânze și catarguri
 Spre țări necunoscute, eu simt cum, fără voe,
 Mă prinde nostalgia să mă avânt în larguri
 Și să pornesc spre țara lui Robinson Crusoe.

★

Se schimbă iar decorul, ca 'n largul unei scene,
Și parcul dintr'o dată s'a luminat feeric,
Ca 'n timpul unei mândre serbări venețiene.
Sub cerul ce 'și deschide umbrela-i de 'ntuneric.

Sclipesc multicolore lanterne japoneze,
Inchipuind șiraguri de viziuni bizare,
Pe care vântul serei le face să danseze...
S'aprinde câte una și se topește 'n zare.

Și iată, fără veste, se 'naltă o rachetă
Brăzdând adânc tăria spre norii de dantele,
Un fulger lung de aur prin noaptea violetă —
Iar sus de tot se sparge și se preface 'n stele...

Și altele pe urmă pornesc șuerătoare,
Ca niște șerpi gigantici, ca repezi salamandre,
Se 'ntrec în înălțime, se luptă în splendoare
Și-atârnă sus, o clipă, în scumpe policandre...

Iar jos, în feeria de jocuri de lumină,
Cu mori de foc și albe cascade sgomotoase,
Voi stați ca niște falnici viteji ce nu se 'nclină,
O! Leii mei războinici din vremuri glorioase.

De-atunci, întotdeauna, voi doi mi-ați fost povața,
De-atunci, întotdeauna, voi doi mi-ați fost amicii,
Ca voi am stat, de piatră, când am văzut că viața
E-o veșnică serbare cu foc de artificii.

*

E vară... Și 'n lumina ce curge 'n diamante,
Grădina lung palpită de forțe roditoare;
Iar rozele, ca sânii anticelor bacante,
S'aprind sub sărutarea puternicului Soare...

E-așa de cald și bine, că statuetele albe
Stau goale în lumină pe margini de alee.
Neobosit havuzul svârle 'n aer salbe,
Iar stropii reci de apă se schimbă 'n curcubee.

Orchestra fredonează un vals banal de Strauss,
Domol foșnesc castanii o dulce simfonie;
O ramură mișcată e-o notă în adaus,
Și pe nisip înseamnă o umbră viorie!

Acum, împodobite cu flori și diamante,
Ca albe siluete de statui mișcătoare,
Frumoasele trec falnic în rochii elegante,
Și 'n urma lor rămâne un vag parfum de floare...

Dar seara vine tainic și nimenea nu știe,
Cât farmec e în ora aceasta violetă,
E-o seară neuitată de vis și poezie,
E o solemnă seară, ce nu se mai repetă.

Și 'ntr'un ungher, Amorul, punând în arc o floare,
Când parcul stă sub lună ca 'ntr'o aureolă, —
Din două brațe albe el face-o cingătoare,
Din două guri aprinse o singură corolă.

E mult de-atunci... Și astăzi eu vă citesc pe față,
O! Lei de piatră, larii copilăriei mele,
Eterna ironie ce ne urmează 'n viață...
S'a măritat frumoasa cu ochi de peruzele!

452505

CÂNTECUL CIOCANELOR

42301. — Mircea Rădulescu. Leii de Piatră

2

Cu ritmuri sonore ciocanele cad,
Isbite metalele sună,
Cu ritmuri sonore ciocanele cad
Și neagra clădire e par'că un iad
De forțe, ce 'n valuri s'adună!

Ciocanele grele în horă se prind.
Prelung nicovala vibrează...
Ciocanele grele în horă se prind
Și mușchii se umflă, obrații s'aprind.
Și ochii mai viu scânteiază...

E cântecul Muncii! E cântecul sfânt,
Ce pune îndemn tinereței,
De sute de secolî cântat pe pământ,
Cu sute de brațe pornite 'navânt,
E Marsilieza vieței!

Și saltă ciocanele 'n aer, ca iar
Să cadă în fie-ce clipă;
Și saltă ciocanele ritmic și rar,
Din fierul cel roșu scânteile sar,
Ca fluturi albaștri 'n risipă...

Aicea lucrează maestrul Vulean
Oțelul și fierul fierbinte...
Se 'naltă orașele an după an...
Când cade odată enormul ciocan
Se face un pas înainte!

Fantastice poduri s'aruncă spre cer
Ca brațe vânjoase 'n avântul
Pornirilor, care avide își cer
Viața; se prinde 'n rețele de fier
Și 'n cabluri marine, pământul...

O! forțele care se sbat în eter;
O! ritmul eternelor goane...
Pământul îmi pare un vast șantier,
Și cântecul muncii răsună sub cer
Din sute de mii de ciocane!

UNEI ARISTOCRATE

Și când te văd trecând în echipaje
Ce 'n soare scânteiază orbitor,
Frumoasa mea, te-admir dela penaje
Și până la pantoful din picior!

Admir din treacăt gura, părul, ochii,
Tot farmecul ce prinde să se 'mpartă
Din trupul svelt în închisoarea rochii,
Și-mi pari o capodoperă de artă...

Iar fantezia mea aprins pătrunde
Comorile ce-ai vrea să le arăți,
Și simt că sub mățăsuri se ascunde
Un trup creiat doar pentru voluptăți

O! Trupul tău de roze și de soare...
Mă 'frigurez când treci pe lângă mine
Și la privirea-ți desprețuitoare
Tot sângele mi se revoltă 'n vine.

Aș vrea întreagă să te am, frumoasă,
Să simt făptura ta cum mă îmbată.
Să simt cum bate 'n sâni tumultuoasă
Iubirea ta perfidă, rafinată...

Te-aș strânge 'n brațul greu de energie,
In care curge sângele plebeu;
Și 'n prea înalta ta împărăție
Aș isbuti să stăpânesc și eu!

Ca trestia în brațul meu te-ai frânge
Și te voi face-atunci să înțelegi,
Că purpura ce doarme 'n al meu sânge.
E cel mai strălucit blazon de regi!

În mine cântă forțele virgine,
Pe care-ai tăi de mult le-au cheltuit;
Grădini de flori și roade dorm în tine.
În brațul meu e blocul de granit.

O! ne-am iubi pe blăni de urși, pe borduri
De dantelări ca spuma mării, care
Mi-ar evoca fantastice fiorduri
Și tot regatul țărilor polare..

Și-atuncea în frenetica risipă,
Nebun de sărutări și de dorinți,
Voi răsbuna printr'un fior de-o clipă
Un nesfârșit șirag de umilinți!

STRĂNEPOȚII LUI ICAR

Icar, spre tine astăzi, mă poartă 'nchipuirea
Spre țara ta de statui, de versuri și de vise;
Tu, cei dintâi ce vrut-ai să ceri nemărginirea
Cu-aripele pe care Dedal le făurise!

Văd însula de aur din epoca elină;
Departe, aurora aprinde-o dungă roză...
Cu-aripele întinse în marea de lumină
Tu sbori scaldat de soare ca 'ntr'o apoteză!

Tumultos în țarmuri bat apele egee,
Sclipesc frontoane albe de temple orbitoare,
Ca bulgări de zăpadă ce 'n depărtări scântee
Și se topesc în clipa când tu te-avânți spre Soare!

A fost o năzuință sau patimă deșartă?
Ca Promoteu tu vrut-ai să smulgi din cer scânteia?
O! n'ai știut că zeii răzbunători nu iartă —
Și cazi, ca să triumfe în urma ta Ideia!

II

Și astăzi, când străbateți adânc nemărginirea,
Aviatori, urmași epocilor antice,
Când sborul vostru falnic își leagă pornirea
În ritmuri de motoare și cântec de helice;

Când, depărtați de globul de lut, care ne ține
Încătușați, voi rupeți zăgazarile firii,
Ca să plutiți o clipă în sferele divine —
În voi privesc avântul suprem al omenirii!

O! vă 'nălțați deasupra nimicurilor vieții;
Pluțiți, pluțiți în largul nemărginirii-albastre,
Acolo unde numai vulturii și poeții
Cercau să se avânte în sbor măreț spre astre!...

Pluțiți... Sorbind din aer eterice efluvii,
Voi azi purtați în suflet a zeilor putere;
De sus panglici de aur par apele din fluvii,
Orașele, în noapte, splendide coliere!

Și dacă unul cade învins de Năzuință
Ca și Icar altădată, purtând un nimb de glorie,
Cu jertfa lui se 'nseamnă un pas spre biruință...
Ca 'n drumul lor să urce mai sus, învingătorii!

DEMONUL

Prietenului meu Vasile Manolescu

Și 'n noaptea aceasta târzie de vară
Taverna te cheamă cu viața-i barbară
S'aline o clipă eterna durere...

E ora, când albe sosesc baiadere
Ritmând, în lumina ce curge în unde,
Războinice sânuri și pulpe rotunde;
Și-acum, dinaintea privirilor triste
Ușoare s'avântă dansând baletiste,

Cu rochii de spumă învoalte ca floarea,
Cu brațe ce-și poartă în aer ninsoarea,
Și trupul flexibil, ca sveltele trestii.
Să toarne văpaie în ochii de bestii...

Absintul, ce doarme în cupele clare,
Răscoală instincte și patimi barbare;
In ora aceasta iubirea se vinde
Și sângele arde și carnea s'aprinde,
Te strânge cu brațe de foc curtisana,
Iar gura-i fierbinte și crudă ca rana
Îți picură 'n sânge și 'n suflet otravă,
Sub forța ispitei simțirea e sclavă,
Iar omul acuma se schimbă 'ntr'o fiară!

. . . . .

Ce rece e aerul nopței afară!
Curg fluvii de aur pe calea lactee;
O gotică turlă aprinde-o scântee
De fulger... Sub lună orașul enorm
Visează himere.. Clădirile dorm...

Dorm cuiburi învinse de somni și de vise
Iar roua, ce cade din vaste abise,
Presară lumină pe arbori și plante
Și parcă pe case au nins diamante...

Dormi dragă în noaptea tăcută și bună,
Dormi dragă, dormi dulce și goală sub lună,
Curg valuri de aur pe albele perne,
Dormi albă 'ntrupare de forme eterne,
Dormi albă 'n lumină și lin legănată
Cu vise naive și blonde de fată;
Prin geamuri lumina de lună 'ți trimete
Șiraguri de perle și albe buchete.
Te 'nvăluie 'n văluri fluide și fine,
Pe vârfuri de sânuri 'ți-aprinde rubine,
Dormi dulce, dormi albă în noaptea ce crește...

In umbra de-afară un demôn pândeste.

Un demon e'n mine. Il simt cum se sbate,
Il simt cum mă poartă pe căi vinovate,

Stăpân peste gândul și visele mele
Il simt cum într'una mă 'ndeamnă spre rele,
Revolte și neguri în suflet mi-adună,
Năprasnice valuri de neagră furtună,
Avânturi nebune de hoarde barbare,
Văpaie în sânge și 'n mușchi încordare,—
O forță spre tine mă 'ndeamnă fatală...

Dormi dragă și iartă-mi pornirea brutală.
Căci sufletu-mi negru ce'n noapte s'avântă,
Nu-i vrednic s'atingă făptura ta sfântă!
O, iartă-mi avântul și visul și vina
Spre trupul tău candid mai alb ca hermina,
Mai alb ca zăpada, mai alb decât crinii...
Dormi dulce și lasă 'mi dorința ca spinii
Să'mi sfâșie carnea de friguri trudită;
In noaptea aceasta, învins de ispită
Și ars de văpaia ce-o poartă în sânge,
Un demôn în umbra ferestrelor plânge,
Cercând să'si sugrume durerea-i nebună...

Dormi albă, dormi castă, dormi goală—sub lună!

NOAPTE DE BAL

Salonul strălucește de-o magică splendoare
Și'n largul lui feeric, cu ochii cât cuț rinzi,
Palpită 'n el viața etern triumfătoare;
Lumina se revarsă în valuri orbitoare,
S'așterne pe parchete, străfulgeiă 'n oglinzi,

Și cade ca o blondă ninsoare de petale,
Căci fiecare lampă e-o floare de cristal —
Și cade peste brațe, pe umerele pale,
Aprinde diamante și schimbă 'n madrigale
Privirile și părul frumoazelor din bal.

Aicea eleganța ia fastul unei dalii,
Ori simplitatea unui candid potir de crin;
Pe sânurile roze ce se 'ntrevăd din talii,
Cu adieri ușoare bat albe evantalii
Și ascund discret sub ele, ades, un zâmbet fin.

O mână se întinde cu gesturi grațioase
Și-aprinde-o floare albă pe noaptea unui frac.
Iar rochiile 'n repezi vârtejuri luminoase
Alunecă — și ritmic pantofii de mătase
Plutesc ca libelule pe luciul unui lac...

Acum orchestra 'ncepe o arie. Pierdute,
Vin notele în unde simfonice și cresc
Ca sub îndemnul unei puteri necunoscute,
Și la un semn, luate de aripi nevăzute,
Cu legănări de valuri perechile pornesc...

Pornesc în sbor — și toate o clipă sunt uitate
Și trupurile svelte ai crede că se frâng,
Sub brațele ce 'n taină le strâng cu voluptate,
Femeile au ochii închiși pe jumătate,
Privirile se 'mbină și mâinile se strâng...

Și vorbele răsună mai galeș la ureche;
Adeș o nestemată străfulgeră din sbor —
Acum iubirea 'și cântă romanța ei cea veche,
Căci bate-acelaș suflet în fiece pereche
Și'n fiecare suflet palpit-acelaș dor!

II.

Și-acum când notele 'n surdină
Abia străbat la noi și când
In fulgerarea de lumină
Dispar perechile pe rând,

O! vin și nu lăsa să sboare
Acest fermecător minut,
Intinde-mi gura ca o floare
Și umerii să ți-i sărut.

De sus, din globuri fără număr,
Lumina curge ca un val, ---
Aruncă-ți mantia pe umăr
Și haide să plecăm din bal...

Privește... Ca'ntr'o feerie
Orașul doarme liniștit ---
Ce uriașe fantezie
In marmoră l'a 'ncremenit?

Sub globul alb de lună plină
Ce luminează din neant,
Zăpada scânteie 'n lumină
Cu străluciri de diamant.

Și pomii toți par ninși de floare
De-alungul străzilor pustii;
In calea noastră, pe trottoare,
Se 'ntind covoare argintii...

Dar gura ta mi-astupă gura,
In ochii tăi eu mă cufund,
Mă iei la braț și simt căldura
Și forma brațului rotund...

Târziu ne îndreptăm spre casă
Pe strada albă de opal ---
Noi am uitat demult, frumoasă,
Ca să ne 'ntoarcem iar la bal!

III.

După bal... Perechi grăbite;
Flori din care ning petale.
Mantii negre asvârlite
Peste umerele pale.

Brațe albe cufundate
In manșoane de hermină,
Rochiile ridicate
Elegant, ca la lumină.

Sub volanul de dantele,
Când piciorul se ridică,
Să răsară de sub ele
Un pantof cu forma mică.

Sgomot, râsete și șoapte.
Repezi automobile
Ce pornesc ducând în noapte
Luminoasele profile...

Eu privesc din depărtare,
Cum sclipește de feeric
Lumea asta, ce dispare
Ca un vis în întuneric.

Și zâmbind mi-aduc aminte
— Prin zăpada ce se cerne —
Cum o clipă mai nainte
Toate îmi păreau eterne:

Rochiile elegante
Cu nuanțele lor pale,
Aventurile galante,
Tainicile madrigale,

Scuturatele buchete,
Alba rozelor risipă,
Ce durat-au pe parchete
Veșnicia lor de-o clipă...

Dar când trece și le-astupă
Ne 'nduratul vremii val,
Ce rămâne oare după
Fastul unei nopți de bal?

ORH E S T R A

Arcușele sclipără în aer... Și țigani,
Incovoiați pe lemnul sonorelor vioare
In care stau închise durerile și anii,
Cântau în parc, sub teii bătrâni și albi de floare.

Cântau de fete brune cu buze arzătoare,
Cu ochii plini de noapte, cu brațele bronzate,
Cu sânuri pârguite ca rodiile 'n soare
Și 'n care clocotește barbara voluptate.

Cântau de nesfârșirea întinselor savane,
De ape revărsate în falnice cascade,
Cântau de drumuri albe, de negre caravane;
Și toată nostalgia popoarelor nomade

Vibra înfiorată din fiecare strună:
Părea o simfonie demonică, în care
Foșneau păduri virgine bătute de furtună
Și s'alungau talazuri gigantice de mare...

Și notele, când line, când năvălind nebune,
Armonizau un cântec, în care 'ntâia oară
Simțeam, în jocul straniu de-arcușuri și de strune,
Că sufletul lor plânge în fie-ce vioară!

Simțeam în tot viața, cum simțeam, dar
în căruța — și în inimă — simțeam
Din când în când o roșă se arăta de vânt
și în spumă în căruța cea frumoasă.

În noi, simțeam delicia, aceste clipe rare
Și simțeam, cu ochii înălțați, în înălțate
Urmasii în aer înmănițându-se de țigări
Tânărul simțea și simțea.

II

Orchestra încetase barbaza rapsodie,
Și 'n parcul unde vara făcuse sărbătoare,
De-asupra noastră teii, în umbra viorie,
Își legăneau buchetul enorm de crengi în floare.

Ah! zâmbetul și ochii femeilor frumoase
Și sânurile albe sub blănuri și dantele...
Un braț plutea în aer, cu forme vapoaroase,
Și aprindea 'n lumină un fulger pe inele.

Simțeam în jur viața, cum împărțea bogată
In cugete — avântul — și 'n inimi — tinerețea ;
Din când în când o roză se scutura de-odată
Și ne spunea 'n tăcere cât ține frumusețea !

Iar noi, sorbeam deliciul aceste clipe rare
Și visători, cu ochii închiși pe jumătate,
Urmând în aer fumul fantastic de țigare
Trăiam civilizații străvechi și rafinate!

NOAPTE

Printre plopi subțiri și rari
Crește 'n raza lunii
Umbra streșinilor mari,
Unde dorm lăstunii...

Apa lunii ca un val
Cade pe cupole
Și pe turle de metal
Pune-aureole;

Risipește din neant
Flori de-argint pe ramuri,
Cu sclipiri de diamant
Fulgeră la geamuri,

Și 'n orașul adormit,
Blonde luminișuri
Curg, în fluviu liniștit,
Peste coperișuri...

*

Vino!... Parcul doarme dus..
Ramurale albe
Pentru tine 'mbină sus
Înflorite salbe.

Pentru tine, ca să treci,
Valul de lumină
Desfășoară pe poteci
Broderie fină.

Lebedele își desfac
Alba lor grămadă —
Par'că lunecă pe lac
Blocuri de zăpadă.

Nimeni nu-i să rupă-acum
Liniștea grădinii, —
Cupe pline de parfum
Dorm în aer — crinii.

Și te cheamă plopii rari
Fluturând sub lună...
Vino, din trecut răsari
Dragoste nebună!

*

În zadar pui stăvilari
Învechite pravili;
Dorul meu n'are hotar
Gândul n'are stavili!

Gândul meu străbate lin
    Unde dormi, frumoasă.
Ca o mare de senin
    Năvăleşte 'n casă,

Și purtând durerea mea
    Pe ferești deschise,
Peste trupul tău de nea
    Pune văl de vise!...

✱

Ritmie pasul meu târziu
    Pe poteci răsună —
Sufletul mi-e un pustiu
    Luminat de lună!

II

PRIVELIȘTI MODERNE

PRIVELIȘTI MODERNE

S'a deșteptat viața enormei Metropole,
Și 'n faptul dimineții vueste tumultoasă,
Iar soarele răsare punând aureole
Pe turle de biserici, pe domuri, pe cupole
Și-aprinde peste neguri o punte luminoasă...

În depărtări uzina aruncă trei semnale,
Și 'ndată tot orașul răsună de sirene,
În colonade fumul din fabrici ese-alene,
Apoi descrie 'n aer fantastice spirale
Și liniștit se 'naltă spre lumi aeriene...

Acum se 'ncepe lucrul. Și în ateliere
Lovite greu vibrează sonorele metale,
Giganticele roate din vaste șantiere,
Se mișcă subt o oarbă, demonică putere —
Ritmat s'aud ciocane, cum cad pe nicovale...

O! cântecul vieței, o! carmen saeculare,
Eternă preschimbare de forțe în natură,
Din adâncimi de vremuri cântat din gură 'n gură,
Cântat cu frenezie, cântat fără 'ncetare
Pe-aceleași vechi motive de dragoste și ură...

Și cântă 'ntreg orașul enorm, l'ascult cum cântă
Ca o vagneriană și stranie fanfară,
Viața clocotește într'însul, se frământă,
Și cântă 'ntreg orașul enorm, l'ascult cum cântă
Din zori și până 'n seară!...

II.

S'aprind luminile... Și 'n noaptea ce cade peste bulevarde,
Electricele globuri albe înseamnă roate de lumină
Și fiecare glob în noapte răsare ca o lună plină,
Ce-aruncă zâmbetu-i de raze la geamul tristelor mansarde.

Și ce feeric e orașul în ora asta minunată,
Când lămpile sclipesc la geamul strălucitoarelor bazare,
Intr'un palat fantastic strada acum se schimbă dint'r'o dată,
Te cheamă par'că, te îmbie splendorile din galantare...

S'aprend luminile... Și 'n umbra ce în fășii acum se rumpe
Și 'n care voluptos palpită sonorul foșnet de mătase,
Ca niște fluturi la vitrine roesc femeile frumoase
Și ochii lor s'aprend în noapte, cu străluciri de pietre scumpe.

Pe străzi mulțimea năvălește ca un molatic val de mare..
Iar tu, ce 'n suflet porți fluidul clocotitor al tinereții,
Ce fericit te simți în clipa această fără-aseamănare,
Că ești și tu un strop de spumă în oceanul larg al vieții!

III.

E ploae. În noapte asfaltul sclipește
Și strada îți pare o neagră lagună;
Lumina 'n vitrine feerie zâmbește
Și-aruncă pe stradă efecte de lună.

Grăbite prin umbră trec vagi siluete;
Și nu-i zărești chipul femeii frumoase.
Ce 'n dreptul luminei, cu gesturi discrete.
Ți-arată piciorul cel fin sub mătase.

Perechi sub umbrele trec repede în șoapte
Prin ploaia ce cade sonor pe trotuare,
Iar monștrii cu ochii de foc pier în noapte
Cu sgomot demonic și surd de motoare.

III

COPERIȘURILE

Privesc dela fereastră întrecerea nebună
De mii de coperişuri... Grămada lor mi-e dragă...
In fiecare noapte le văd sclipind sub lună,
Când doarme dus oraşul pierdut în umbra vagă...

Predominând văzduhul le văd cu mii de forme,
Le văd sclipind în soare, iar seara estompate...
Imi par, din depărtare, că's pălării enorme,
Ori coifuri uriaşe ascunse n'tr'o cetate.

Noi suntem buni prieteni de gânduri și de vise!...
De-asupra lor trec norii cu sfâșiate steaguri,
Aproape sunt de ele albastrele abise,
Și gândul lor e fumul, ce ese din hogeaguri.

Din negrele hogeaguri ce străjuesc în zare,
Și vrând par'că să afle din necuprins misterul,
Destind în aer brațe răslețe și bizare
Cu gesturi largi, să strângă la sânul lor, tot cerul.

În forma lor s'ascunde un gest de ocrotire,
Căci streșinile toate adăpostesc sub ele
Ca o dovadă despre materna lor iubire,
In cuiburi liniștitul popor de rândunele.

Și toate laolaltă adăpostesc orașul,
Ce estompat se 'ntinde enorm în depărtare,
Și care, dela geamuri, îmi pare 'n uriașul
Avânt de case 'n valuri — o 'ncremenită mare!

Și când amurgul cade pe pantele lor triste,
Olanele se 'mbracă în purpură și 'n soare,
Șindrila 'n violete culori de ametiste
Și turnurile 'n zale de-argint fulgerătoare.

Iar când le văd sub albe mantale de hermină,
Și fumul lin se 'nalță spre lumi necunoscute,
Știu bine că 'n palate e cald și e lumină...
Dar cât îmi par de triste hogeagurile mute!

O! Cât îmi par de triste... Mă doare și m'apasă
Tăcerea care-ascunde umila lor viață;
Acolo e durere și-atât de frig în casă
Că văd la geam perdele și broderii de ghiță!

*

Ades când stau pe gânduri și le privesc—sunt ore,
In nopți când dorm sub streșini lăstuni golași și
[vrăbii,
Imi par o 'ngrămădire de pupe și de prore
Inchîpuind în umbră fantastice corăbii...

Și eu pornesc cu ele pe-a visului aripă,
Pe marea violetă a cerului de noapte,
Mă 'mbarc și plec cu ele și sbor și uit o clipă,
De sbuciumul vieții, ce moare jos în șoapte...

Iar când pe străzi se lasă tăcerea funerară
Și 'n sufletul meu crește sălbatica iubire,
Doar numai eu și ele veghem în noaptea clară
Aproape de luceferi și de nemărginine.

FURTUNA

Prin ramuri vântul lung vucște,
Metalic streșinile sună,
Eu singur stau și-ascult cum crește
Afară strașnica furtună.

Eu singur stau și-ascult în noapte
Cum glasuri prind ca să vibreze,
Și mor în risipiri de șoapte
Fantastice Marsilieze.

Nu-i ploaia care cade clară —
Ci mări de lacrimi adunate;
Nu-i vântul care urlă-afară --
Ci mii de guri nesăturate...

Nu-s crengi și ramuri mișcătoare
Ce se întind spre neagra boltă,
Ci brațe amenințătoare
Ca într'o pornire de revoltă...

Furtuna crește și se plimbă
Tumultuos vuind pe strade;
Clădirile acum se schimbă
In uriașe baricade...

Și în pornirea ei barbară
Eu văd mulțimea cum se sbate
Și 'n norii ce aleargă-afară
Stindarde 'n vânt desfășurate.

Grăbit curg umbrele șiraguri
Și se adună 'n negre cete,
Iar fulgerile au zigzaguri
Și străluciri de baionete!

PE STRADĂ...

Ades. când treci pe stradă, zâmbind nepăsătoare,
Pierdută 'n vălmășagul mulțimei călătoare,
Ca primăvara 'n parcuri—tu risipești pe drum
Un cântec de mătăasă și-o undă de parfum.
Și-atunci, când treci pe stradă, și nu mai văd nimic
In jurul meu, frumoaso, decât piciorul mic,
Ce pare că scandează cadența unui vers,
Tu cânti întreg poemul ritmatului tău mers.

Iar gândul meu în taină s'apropie de tine —
Respir prelung mireasma subtilă de verbine,
Și brațul meu, ca visul, te prinde nevăzut,
Ating cu buza voalul subțire și-l sărut!

Nu m'ai zărit vre-odată și nu știu cine ești --
Dar, când te-apropii galeș de mine și zâmbești
Cu zâmbetul Giocondei etern și neghicit,
Imi pare, fără voe, că mie mi-ai zâmbit!
Și sufletul atuncea mi se înseninează,
Cum soarele trimete prin geamul clar o rază.
Și intră în odaia de întuneric plină
Curgând ca o splendidă cascadă, de lumină...

Dar tu te duci, frumoasă, zâmbind nepăsătoare
Și, cum te pierzi în marea mulțimei călătoare.
Nu bănuiești că 'n vagul miresmei de verbine
Sunt gândurile mele și visele-mi senine,
Și nu simți că 'n inelul eteric de parfum,
Tot sufletul meu zboară în jurul tău, pe drum!

G A R A

Ce ne 'nțeală pare tumultuoasa gară
Cu trenuri nesfârșite și felinare verzi,
Aicea se frământă viața 'n veci fugară
Și 'n largul ei de sbucium ca 'ntr'un ocean te
[pierzi...

Prin negurile nopții străbat locomotive;
De unde vin pribege, spre care țări pornesc,
Spre ce oraș himeric cu turle și ogive
Fug trenurile negre, de nu se mai sfârșese?

Ca niște șerpi gigantici alunecă, se'ndoaie,
S'aruncă peste poduri fantastic dantelate,
Brăzdează 'ntunecimea cu ochii de văpaie,
In ritm sonor de osii și roate ferecate.

Purtând lumini și visuri fug negrele vagoane.
S'au dus... Dar nu se curmă eterna frământare:
In gară cântă larma de glasuri și ciocane,
Și 'ndată alte trenuri stau gata de plecare.

Un șuerat, o șoaptă, o lacrimă fugară...
— Așa pornești, odată, și 'n depărtări te pierzi;
Iar îndărăt viața rămâne ca o gară
Cu trenuri nesfârșite și felinare verzi!

NOAPTE DE IARNA

Se lasă ceață deasă și fără de hotare,
Așa precum se lasă adeseori pe mare;
Nu mai zărești lumina vitrinelor pe stradă,
Se lasă ceață...
Uite, noi mergem ca 'ntr'o radă,
În care ancorează vapoarele și unde
Indepărtatul vuet al mării grav pătrunde.
Un auto — încearcă sirena lui sonoră,
Un coperiș de casă răsare ca o proră,
Un felinar, în noapte, stă drept ca un catarg
Și par'că strada toată ar vrea să plece 'n larg...

Iar noi grăbim spre casă... Te simt cum, lângă
[mine,

Îți legeni trupul tânăr cu mlădieri feline
Și 'n ritm de cantilenă scandat și monoton,
Cu brațele amândouă ascunse în manșon
Și cu enorma blană svârlită la 'ntâmplare,
Tu pari o viziune din țările polare...

Ce dulce cântă 'n aer a rochiei mătasă!
Dă-mi brațul cald și-acuma se ne grăbim... Acasă,
Voios ne-așteaptă focul obrajii să-ți desmerde,
Pe etajeră lampa cu abatjurul verde
Imprăștiie lumina-i fantastică, de vise;
Ca niște vechi prieteni cu brațele deschise,
Stau cărțile 'ncepute, iar veselul cămin
Clădește și dărâmă palate de rubin;
Pe ziduri, ca zăpada de alb, sclipește varul,
Cântând eternu-i cântec ne chiamă samovarul
Rostogolind în aer albastre rotogoale...
Și 'n umbra viorie albește patul moale!

III.

M A R I N E

P O R T U L

Ce amplă și sonoră e viața care bate
In portul larg, în care m'am legănat demult
Cu ritmul lent și dulce al bărcilor legate
Și 'n atmosfera plină de muncă și, tumult.

Ca fulgere 'n zig-zaguri pe apă trec lăstunii;
Privesc la valul verde cum clatină ușor
Orașul de catarguri, de pânze și de funii —
Orașul veșnic altul și veșnic călător...

Mă chiamă depărtarea cu glasuri de sirene,
Trec iahturile albe cu mersul lor solemn;
Pe borduri marinarii bătrâni, întinși alene
Dorm, cântă sau fumează din pipele de lemn.

Și iată salahorii cu pasul lor andante
Cum sue și coboară într'un șirag etern,
Sub greaua lor povară privindu-i lung, o, Dante,
Ai crede că sunt umbre din vechiul tău infern.

Spre uriașul pântec al negrelor vapoare,
Porumbul blond, în ritmul lopeței, monoton,
Ca mii de stropi de aur se risipește'n soare
Iar aerul apasă de fum și de gudron.

Și toată viața asta o simt cum se frământă,
O simt cum năvălește în sângele meu cald,
Ah! Toată viața asta în sufletul meu cântă
Cu soarele, cu vântul, cu valul de smarald!

II.

E cald și portul doarme...Un leneș vânt din larguri
Mișcând albastra undă aprinde un safir
Și cântă ca din strune pe funii de catarguri,
Iar apa bate par'că din clape de clavier.

Acuma, legănite de ritmice acorduri,
Dorm bărcile pe brațe molatice de val,
Dorm bărcile, pescarii, matrozii 'ntinși pe borduri—
Sub soarele de August puternic și brutal.

Și cum privesc pe cheiuri pădurea de catarguri
Și negrele vapoare sub cerul cald și greu,
Cuprins de nostalgia himerică din larguri,
De câte ori cu ele n'am vrut să plec și eu!...

Se vede că în mine, din vremi de mult trecute,
Mai stărue pornirea străbunilor nomazi,
Aceiaș nostalgie de țări necunoscute
Care s'a stins cu dâșii, renaște 'n mine, azi...

Iar inima-mi cuprinsă de doruri vagi, rămase
Din vremi adânci și strânse ca pânze de catarg.
E ca un port în care așteaptă mii de vase
Cu ancorele trase, ca să pornescă 'n larg...

PASTEL IN RITM ANTIC

Soarele scumbe în aur nisipul pe plaja scorbă,
 Cămi deschide de sânge-nu un uriaș ezantă,
 Mămă în mi de nuanțe se abate în în coră,
 Că o țară cu ochii albaștri și părul bălai.

Stau și privesc de pe țărături în plaja lui mare o arădu
 Aie frumoaselor vălari, de vânt lălăind se desce
 Că niște aripi de fluturi și roși umbrele în lună
 Băntuie spurse și parca a murea țorole de mar.

IN FAȚA MĂRII

Țărături mi trimite parcă un bănuț de vânt și plute marine

Nemărginirea se întinde albastră și fără hotare;
 Ritmic purtate spre maluri vin apele val după val,
 La tumultoasa orchestră, ce cântă fără încetare,
 Undele toate dansează, căci veșnic pe mare e bal...

Stau și privesc de pe țărături iar marea îmi dăruie salbe...
 Față de-atâta splendoare există oare cuvânt?
 Apele 'n mii de safire scilipesc și pânzele albe
 Flutură 'n zare, ca niște bat'ște furate de vânt.

Soarele schimbă în aur nisipul pe plaja sonoră,
Cerule deschide de-asupra-mi un uriaș evantai,
Marea, în mii de nuanțe, se 'nbracă la fie-ce oră,
Ca o femeie cu ochii albaștri și părul bălai.

Stau și privesc de pe țărături iar plaja îmi pare-o grădără;
Ale frumoaselor văluri, de vânt, fâlfâind se desfac
Ca niște aripi de fluturi și roșii umbrèle'n lumină
Scântee-aprinse și parcă's imense corole de mac.

Vântu-mi trimete parfumuri de alge și plante marine
Iar din adâncuri de ape, ce 'n albe cascade se sparg
Simt cum fluidul vieții puternic străbate în mine,
Cu 'mbătătoarea mireasmă a mării, adusă din larg.

IN FAȚA MĂREI

Ce nestatornică și verde e larga 'ntindere de ape,
Când o privim de pe terasă sub vioriul înserării...
In ochii tăi scilipesce smaralde și 'n ei, de caut mai aproape.
Eu văd răsfrântă toată taina și nestatornicia mării.

Din larguri, valurile rezezi trimet mireasma lor salină
O pulbere de diamante e apa, când salută malul.
Iar sânul tău acum tresaltă cu-aceiaș năvălire lină
Și acelaș ritm, pe care'l poartă, când lunecă pe plajă, valul...

Eu simt, când stăm tăcuți și singuri în fața apelor, că'n unde
Un suflet uriaș se sbate și nu e nimeni să'l priceapă,
Și înțeleg acum, iubito, că și în sânul tău s'ascunde
Un strop, din sufletul ce mișcă pustiul nesfârșit de apă...

Și când cuprinși de 'nfiorare, noi stăm îmbrățișați pe malul
Pe care s'au oprit atâția și au privit în largul zărei —
Eu simt, strângându-te în brațe, că strâng nebun în brațe,
[valul,
Și sărutându-ți ochii umezi, sărut nemărginirea mării!

EFFECT DE LUNĂ

A respirat... Fie în splendida e aie
 Si a cântat spaziale de fiecare zi.
 Si în cântecul orchestrei și poezia
 Coboară... și în fiecare zi în peșteră...

Nu e nimic... Singur... și în noaptea ce se lasă,
 Lumina 'n briliante scipește la Casino;
 Sunt singur. Marea cântă ușor și pe terasă
 Orchestra se îngână cu apele... O! vino,

In zări s'aprinde farul... Și 'n noaptea ce se lasă,
 Lumina 'n briliante scipește la Casino;
 Sunt singur. Marea cântă ușor și pe terasă
 Orchestra se îngână cu apele... O! vino,

Tu, care porți în suflet și 'n ochi adâncul mării,
 Te smulge din salonul cu zgomot și lumină,
 Coboară 'ncet, cu ochii pierduți în largul zărei,
 Coboară 'ncet spre mine și întinde-mi mâna fină...

Apropie-te... Uite, ce splendidă e marea,
Și-a atârnat smaralde de fiecare val,
Și 'n cântecul orchestrei își poartă legănarea,
Cochet, ca o frumoasă gătită pentru bal...

Nu-i nimeni, nimeni... Singuri noi stăm uitați pe maluri;
Iar din adâncul apei încet răsare luna —
O roză uriașe ce tremură și 'n valuri
Petalele-i de aur cad una câte una!...

JOC DE VALURI

Noi stam pe țărni și'n fața noastră se sbuciuma imensa mare...
Sonore valurile repezi cădeau în falnice cascade;
Noi stam pe țărni, cu ochii umezi și obosiți de-atâta zare,
Iar marea căută 'n avânturi să treacă peste balustrada.

Veneà din larg un val, ce parcă voià ca să sfărâme 'naltul,
Veneà vuid, cărunt de spumă și sus se revârșea, ca iară
Pe urma lui, din sânul apei, mai aprig să s'arunce altul,
Și-apoi în dantelări măiastre să bată digul și să-l sară...

Iar tu priveai, ca o statuă, la jocul valurilor clare
Și nu știai ce spune marea în sbuciumarea ei nebună
Și nu știai că tumultoasă și splendidă ca 'n altă mare,
Creștea în sufletu-mi iubirea și se sbăteà ca o furtună!

O! tu priveai nepăsătoare la goelanziî albi pe valuri,
Distrată ascultai orchestra tumultoaselor cascade,
Ori poate că visai o șoaptă sau un surâs din nopți de baluri...
Iar marea căuta 'n avânturi să treacă peste balustrade!

ROMANȚĂ

Am spus în fața mării iubirea mea nebună...

Iar marea răsvrătită și plină de furtună
Și-a rânduit din valuri oștirile-i compacte,
Ce se'nălțau să cadă în mii de cataracte;
In port gemea pădurea de pânze și catarguri
Și valuri după valuri rupându-se din larguri,
In goana lor nebună, păreau o cavalcadă
De cai albiți de spume și coame de zăpadă,
Ce răsăreau fantastic din violet de zare
Vuind ca năvălirea popoarelor barbare....

Apoi cutremurată ca un bolnav de friguri,
Cu brațe albe, marea, se agăță de diguri,
Cu gesturi și perfide chemări de voluptate
Plângând cu desnădejdea amantei înșelate...

Eu stam la țarm cu teamă și ascultam în noapte
Duiosa implorare de glasuri și de șoapte,
Ce se rupeau spasmodic din taina ei adâncă
Sdrobind mărgăritare de fiecare stâncă:
Erau în ele strânse porniri de răsyătire,
Dureri de veacuri plânse cu lacrimi de safire
Și 'n patima purtată de neagra ei furtună
Cânta deslănțuită iubirea mea nebună!

IV.

POVESTEA FIRULUI DE-ARGINT

POVESTEA FIRULUI DE-ARGINT

In noaptea de iarnă
Când visele vin,
Când gerul sculptează flori albe 'n ferești,
Când pâlpâie focul voios în cămin,
Ce blând te 'mpresoară, când visele vin,
Uitatele noastre povești.

Sunt iarăși copilul nebun de demult,
Ce 'n poala bunicei dormeam legănat,
Sunt iarăși copilul nebun și ascult
Al fusului cântec duios și uitat,
Din vremuri apuse demult.

Din gândul bunicei se toarce un vis,
Din fusul bunicei un cântec...
Robit de plăcere eu ochii-am închis,
Căci basmul ce-mi spune îmi pare un vis,
Iar glasul ei viers de descântec...

Și-un fir de argint
Se toarce ușor
Din caerul alb ca c floare,
Cum tainic se toarce al vieței fuior...
Și-un fir de argint se toarce ușor
Și blond ca o rază de soare.

Pe vatră cărbunii clipesc somnoroși
Și'n aerul moale,
În sbor furtunatic,
Trec pajuri măiastre și smei firoși,
Trec zâne,
Balauri,
Viteji feți-frumoși,
Și cai ce mănâncă jeratic.

Ei vin din țărâmul cu mândre palate,
Sculptate 'n smaralde,
Safir
Și rubin;
Trec poduri de-aramă,
De-argint
Și de aur
Plutind către țărmul de-apururi senin...

O! glasul bunicei e-atâta de lin...

Și firul de-argint
Se toarce ușor
Din caerul alb ca o floare,
Cum tainic se toarce al vieței fuior...
Și firul de-argint se toarce ușor
Și blond ca o rază de soare.

Pornit-a pribeagul fecior de 'mpărat,
Călare pe Galben-din-Soare,
Să vânture lumea

In lung
Și în lat,
Pornit-a pribeagul fecior de 'mpărat,
Să afle isvorul eternei vieți
In lumea de veci călătoare...

Și firul de argint
Se toarce ușor
Din caerul alb ca o floare...

El zboară prin vaste câmpii de azur,
Prin flori de safire
Și fluturi de aur,
Prin stoluri de astre ce cântă 'n murmur;
El zboară prin vaste câmpii de azur,
Ce scânteie'n zare ca solzi de balaur.

De-odată 'nainte-i se face-un pustiu
Cu albe nisipuri
Și zări violete...

Ușoară coboară a umbrelor cete;
De-odată 'nainte-i se face-un pustiu,
O vale în care zac albe schelete.

Și iată, răsare acum din senin
O scorpie neagră, ce varsă pe gură
Șivoaie de flăcări,
De fum
Și venin,
O! iată, răsare acum din senin
O scorpie neagră de ură...

Dar Făt-Frumos pala își fulgeră 'n soare,
Și lupta se 'ncepe
Pe viață
Și moarte,
Și 'n cele din urmă tot scorpia moare...
Iar Făt-Frumos pala își fulgeră 'n soare!

Și drumul cel lung de stavili e plin

Căci smei și balauri
La poduri s'așin, —
Dar el îi doboară și trece 'nainte
Sburând către țărml de-apururi senin.

Iar fusul se 'ntoarce mai lin, tot mai lin...

Și firul de argint
Se toarce ușor
Din caerul alb ca o floare,
Cum tainic se toarce al vieței fuior
Și firul de-argint se toarce ușor
Și fin ca o rază de soare.

In zările limpezi și-adânci de cristal,
In zările limpezi ce viu scânteiază,
Măreș se înalță palatul de-opal;
Și 'n codrii de-aramă stau pururi de pază
Balauri
Și zgriptori

Și pajuri maiiastre,
Și freamătă codrul cu glas infernal...

Dar Făt-Frumos intră 'n palatul de-opal.

Și iat-o plutind pe albe cărări,
Pe albe cărări pe care s'așterne
Purpura de aur și argintul din zări,
O! iat-o plutind pe albe cărări
Stăpâna iubirei și-a vieței eterne.

Ea vine ușor și 'n mersul ei lin
Vestmântul de raze i-l suflă zefirii,
Aprinșii ei sâni, ce 'ntrec trandafirii,
Puternic răzbat cămașa de in,
Vestmântul de raze i-l suflă zefirii,
Când vine ușor, cu mersul ei lin...

Adie un viers în aerul clar
Și totu-i vrăjit acum de-un descântec,

Ea vine ușor purtată de-un cântec.
In drumul ei crini și roze răsar...
Adie din codrii un viers de descântec
Și-o muzică lină în aerul clar.

Iar fusul se 'ntoarce mai rar, tot mai rar...

Și firul de-argint se toarce ușor
Din caerul alb ca o floare,
Cum tainic se toarce al vieței fior;
Și firul de-argint
Se toarce ușor
Și blond ca o rază de soare...

Și Făt-Frumos vine, s'apropie lin...
Ea-l vede
Și dulce acum se mlădie, —
Se pare că vântul sărută un crin,
In păru-i de aur ea fața-și ascunde
Și 'năbușe 'n pieptu-i un tainic suspin.

Iar Făt-Frumos vine, s'apropie lin...

Și glasul lui dulce de viers o desmeardă;

Ii mângâie părul ce-i curge în unde,

Îi svântă obrazul de lacrimi plin

Și parcă i-e frică acum să n'o piardă;

Iar glasul lui dulce de viers o desmiardă

Și brațu-i cuprinde mijlocul ei fin.

O basmul bunicei e-atâta de lin!...

Și firul de argint

Se toarce ușor

Din caerul alb ca o floare,

Cum tainic se toarce al vieței fuior;

Și firul de argint se toarce ușor

Și blond ca o rază de soare.

Aici în palatul vieței eterne

Par anii ca zile,
Și zilele clipe...
Deapururea vară podoabele 'și cerne
Aici în palatul vieței eterne,
În veci neatins de-ale vremei aripe...
Căci anii par zile
Iar zilele clipe.

Și tremură dulce al zânei trist glas:
„O! Făt-Frumos,
Toate-s acum ale tale,
Te plimbă ori unde te duce-al tău pas...
Ferește-te însă de-a Plângerei Vale;
Iar dacă vei face întrânsa popas,
Adânc te va prinde o tainică jale
De viața-ți uitată,
Și-un dor de acasă!“

Dar Făt-Frumos uită al Zânei cuvânt.
Și 'ntr'una din zile plimbându-se agale,
L'adoarme mireasma

Și-al florilor cânt...

O! Făt-Frumos uită al zânei cuvânt

Și trece a Plângerei Vale...

Și-l prinde acum dorul de lumea lui dragă,

De țara lui mândră și mult depărtată,

Și-l prinde-acum dorul

De viața-i pribeagă

Și-ar vrea într'o clipă să-și ia din nou sborul

Spre mândra lui țară uitată...

Zadarnic Zeița cu brațele albe,

Cu brațele albe și reci, de ninsoare,

'I înlănțue gâtul,

Zadarnic suspină...

Din ochii șiraguri de mărgăritare

Cad ritmic pe lespezi de marmură fină...

Iar plânsul ei pare o muzică lină:

„Rămâi lângă mine, iubite,

Rămâi...

De sute de secoli ai tăi toți s'au stins;
Rămâi, căci zadarnic te 'ncerci ca să pleci,
Vei fi ca și dâșii de moarte învins,
Vei sta ca și dâșii în groapa de veci!"

Dar el nu ascultă și calul își chiamă,
Și sboară ca vântul
Și sboară ca gândul
Prin codrii de aur,
De-argint
Și de-aramă
Și țările toate străbate de-arândul...

Dar parcă de-un farmec e lumea schimbată;
Nu știe de este în vis sau deștept?
Nimic, nici o urmă din ce a fost odată;
Zadarnic întreabă de-i drumul cel drept...
Moșneag de un secol acum el se-arată,
Iar barba-i ajunge la piept.

Și merge 'nainte
Și merge mereu
Prin lumile nouă,
În albu-i vestmânt,
Și pletele albe îi flutură 'n vânt
Iar stema-i de secol i-apasă pe frunte
Și-o simte c'atârnă mai greu, tot mai greu...
Iar barba-i ajunge 'n pământ.

Și fusul bunicei se 'ntoarce mereu...

Și firul de argint
Se toarce ușor
Din caerul alb ca o floare,
Cum tainic se toarce al vieței fuior...

Și firul de argint
Se toarce ușor
Și blond ca o rază de soare.

Și 'n urmă ajunse târziu la palatu-i,
Trudit de viață, de dor și de cale;

Pustiu erà totul,
Pe jos, sfărâmate de-a vremilor valuri,
Zăceau albe statui...
Sfielnică luna
Cu razele-i pale
Privea cu durere prin negre portaluri.

Sălbaticie ierburi
Acum năpădise
Cărările albe ca drumuri de stele...
Proptit în toiagu-i de fildes,
Moșneagul,
Abia se strecoară prin portici deschise;
Cu mâna 'și ridică el ploapele grele...
Și plânge o lume de veci, ce pierise!

Dar iată, zărește odaia lui scumpă,
Inchisă cu lacăt
Și lanțuri de-aramă;
Spre ea se îndreaptă,
Apoi cu toiagul

Isbește în poarta ce greu se sfăramă,
Și lung hohotește prin tainiți deșarte —
Iar triste ecouri vibrează departe...

Așa cu toiagul de fildeș în mână,
Ca stana de piatră,
Privirea sticloasă
Și fără să miște a prins să rămână:
Acolo 'nlăuntru e Moartea hidoasă,
Ce straniu rânjește văzându-l întors —
Și moartea 'l isbește cu apriga-i coasă...

. . . . .

Iar firul de-argint se rupe din tors!

TABLA DE MATERII

I. *Leii de piatră*

	<u>Pag.</u>
Leii de piatră	9
Cântecul ciocanelor	17
Unei aristocrate	23
Strănepoții lui Icar	29
Demonul	35
Noapte de bal	41
Orchestra	55
Noapte	61

II. *Privelști moderne*

Privelști moderne	69
Coperișurile	77
Furtuna	83
Pe stradă	89
Gara	93
Noapte de iarnă	97

VERIFICAT
2017

150

Pag.

III. *Marine*

Portul	103
Pastel în ritm antic	109
În fața mării	113
Efect de lună	117
Joe de valuri	121
Romanță	125

IV. *Povestea firului de-argint*

Povestea firului de-argint	131
--------------------------------------	-----

BIBLIOTECA
CENTRALĂ
UNIVERSITARĂ "CAROL I"
BUCUREȘTI

VERIFICAT
1987

VERIFICAT
2007

BIBLIOTECA
Centrală Universitară
București